

Megöregedtem, mert régen daloltam
halálról, szerelemről,
mert a szentély s a kéklő Gurzuf
állva süllyedt el tengerében,
megöregedtem, mert Lorcát eladtam,
el gyermeket, gyöngyöt, szerelmet,
minden kiárusítva. Kéklő Gurzuf
emlékezz rám, emlékezz halálomra,
az öreg Grinre, fényes szelleme
levert lázadásai után
miként járta a tengert – kéklő Gurzuf...
Igy fogadta a halált García,
mielőtt dalba kezdett Salvadorról.

ÁGH ISTVÁN fordítása

STASYS JONAUSKAS

Útifű

Áttör a kövek, lábujjak közt, fölveri
Az ösvényt, elvész benne fűrés, fejsze.
Úttestet, versek strófáit feszegeti,
És hűvösön nő – tedd a sajjó sebre!

Fényt alig kér. Hideg földben a gyökerek.
S már dér lepi, és nemsokára hó hull.
Nyúlnak az éjszakák, az árnyék nyurga lett.
S mire föleszmélsz rá – a seb begyógyul.

Látod, kis fű, elszáguldtak a gyerekek,
Autóikon vasból való sebekkel.
Most – nyárutón – hová lesz vékony leveled,
Mely birkózott lábujjakkal, kövekkel?

BAKA ISTVÁN fordítása